

[C. F. Sørensen.]

at der har været denne Interesse i alle Partier. Den har været godt skjult, men naar man endda kommer til Resultater, som giver sig det rigtige Udslag, maa jeg ogsaa være tilfreds.

Da Behandlingen af disse Lovforslag har været saa omfattende baade paa Rigsdagen og i Dagspressen, og da den højtærede Justitsminister nu har gjort Rede for Sagen, finder jeg ingen Anledning til at gentage Bestemmelserne i de enkelte Paragraffer, men kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling i det høje Landsting.

Godskesen: I en Diskussion, som jeg for ikke saa længe siden havde med den højtærede Justitsminister her, betegnede han mig som en Autoritetens Mand. Jeg protesterede aldeles ikke mod denne Betegnelse og vil heller ikke gøre det nu, thi jeg har igennem mange Aar været en Autoritetens Mand, og jeg tror paa en Tid, da man maaske vanskeligt kunde sige det samme om den højtærede Justitsminister og i alle Tilfælde ikke kunde sige det om den højtærede Undervisningsminister. Da jeg nu altsaa er en Autoritetens Mand, kan jeg mødes med den højtærede Justitsminister i Tanken i de Lovforslag, som han her har forelagt Rigsdagen. Tanken er netop at hævde Autoriteten, det vil sige opretholde Ro og Orden og navnlig sørge for, at den politiske Kamp foregaar inden for Lovens Rammer, saaledes at Voldsomheder undgaas.

Medens jeg altsaa ganske deler Grundtanken i Lovforslagene, maa jeg dog fremhæve — og deri vilde jeg ogsaa tro, den højtærede Justitsminister vilde være enig med mig —, at man ikke bør strække saadan ekstraordinær Indgriben, som dette jo er, længere end nødvendigt; man bør ikke gøre større Indgreb i Borgernes personlige Frihed, end Forholdene ganske bestemt kræver. I det andet høje Ting har man jo ment fra nogle Sider, navnlig fra mine Venners Side, at disse selvfølgelig Forbehold ikke er tilstrækkeligt fyldestgjort i de Lovforslag, som Ministeren fremsatte. Saadanne Tanker forstaar jeg ogsaa ligger i den Tale, som blev holdt af Venstres Ordfører (Rytter) her i Salen. Særlig har man været betænkelig over for det nu bortfaldne Lovforslag angaaende Ændring i Straffeloven; og ligesom jeg deler de almindelige Betæneligheder, kommer hertil for dette sidste Lovforslags Vedkommende for mig den Ting, som ikke vil forbyde den højtærede Minister, nemlig at

jeg paa Forhaand altid er betænkelig ved hurtige Forandringer i en ganske ny, systematisk Lov. Jeg har haft Lejlighed til at fremhæve dette over for den højtærede Minister gennem de mange Diskussioner, vi har haft om Retsplejeloven.

Det vil da det forstaas, at naar mit Grundstandpunkt er det, jeg nævnte, har jeg med Glæde set de Ændringer, Lovforslagene er undergaaet i det andet høje Ting. Lovforslaget om Ændringer i Straffeloven, som jeg altsaa var særlig betænkelig ved, er helt forsvundet, og de andre Lovforslag er i alt Fald stærkt begrænset. Jeg kunde imidlertid ønske, at man gik endnu videre, og jeg mener, at Grundlaget derfor har man i de Ændringsforslag, som blev stillet af mine Venner i det andet høje Ting, og for Vaabenlovsforslagets Vedkommende har man yderligere den Vedtagelse, som fandt Sted i dette høje Ting i Samlingen 1928—29.

Jeg vilde mene, at det var rigtigt, at disse Ting blev nærmere overvejet i et Udvalg, og det har derfor glædet mig, at den ærede Ordfører for Venstre har stillet i Udvalget, at han vil foreslaa et saadant Udvalg nedsat. Da vi nu altsaa skal drøfte Sagen nærmere i Udvalg, er det for mig lige saa lidt som for de ærede foregaaende Talere nødvendigt at gaa nærmere ind paa dette Lovforslag, ligesom jeg heller ikke vil gøre det med Hensyn til det følgende. Men der er dog een Ting, jeg allerede nu vil fremhæve. Det er den, at naar man giver saadanne Undtagelseslove som dem, der her foreligger, er det nødvendigt, at disse Love haandhæves med Ligelighed og Retfærdighed. Det er ikke nok, at de haandhævende Myndigheder for deres eget Vedkommende har en god Samvittighed. Det har ogsaa stor Betydning, at man kan skabe Tillid til Lovene hos de lovundergivne, at der overalt i Samfundet — det vil sige blandt alle rolige og lovlydige Borgere — er Tillid til, at Lovene bliver haandhævet retfærdigt, og at der sker alle lige Ret. Da jeg nu gennem mange Aar kender den højtærede Justitsminister som en retfærdig Mand, vil jeg tro, han nærer den samme Opfattelse som jeg i denne Henseende. Der er imidlertid i det andet høje Ting udtalt Frygt for, at man ikke kunde naa dette Maal, saaledes som Lovforslagene er affattet. Der er fremhævet adskillige Eksempler paa, at en Lov ikke skulde være haandhævet med Ligelighed og Retfærdighed, og man har frygtet for, at noget lignende skulde ske i Fremtiden. Jeg vil derfor anse det for meget ønskeligt og haaber at kunne mødes med den højtærede Minister i dette Ønske, at vi i Udvalget ogsaa over-